

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:

«ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 21-2-1999]

[B392]

Με τρία μεγάλα συνθήματα, αγαπητοί μου, η σημερινή ευαγγελική περικοπή μάς προετοιμάζει για το μεγάλο γεγονός του Πάσχα. Και είναι η αγάπη προς τους εχθρούς, η νηστεία και η αφιλαργυρία. Κατ' ουσίαν, τα συνθήματα αυτά μας παρασκευάζουν για την συμμετοχή μας στο ποτήριον της Θείας Ευχαριστίας. Διότι, όπως λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος, *«Οπότε κοινωνείς, Πάσχα επιτελείς»*. Αλλά και επιπλέον, την περίοδον αυτήν της Μεγάλης Τεσσαρακοστής οι άνθρωποι συχνότερα, πυκνότερα, μετέρχονται εις το Ποτήριον της ζωής. Μάλιστα επενοήθη η τετελεσμένη Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων- το είπα διπλά, τετελεσμένη και προηγιασμένη, το ίδιο είναι- ακριβώς για τις ανάγκες του λαού να κοινωνεί συχνά. Εξάλλου, θα λέγαμε, οι πιστοί, τώρα την Σαρακοστή έχουν νηστεία διαρκή, προσευχή τονισμένη, μελέτη πιο έντονη, άσκηση κάθε αρετής και όλα αυτά αποβλέπουν εις την ένωσίν μας με τον Ιησούν Χριστόν.

Και οφείλομε, τουλάχιστον την περίοδον μιας Τεσσαρακοστής, πολύ παραπάνω της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, να βγάλομε πολύ το κέρδος. Διότι εάν ο Νώε επί 120 χρόνια - 120 χρόνια!- προετοίμαζε την Κιβωτόν, που θα δεχόταν μέσα την οικογένειά του και τα ζώα που του είπε ο Θεός να μαζέψει και να βάλει μέσα εις την Κιβωτόν -ήταν ένα θωρηκτό, αγαπητοί μου, ένα τεράστιο καράβι ήτανε, η Κιβωτός του Νώε, και σας είπα, 120 χρόνια ηργάζετο για να τελειώσει αυτήν την Κιβωτόν- πόσο περισσότερο θα πρέπει εμείς να προετοιμάζομε τον εαυτόν μας για να δεχθούμε ως άλλη κιβωτός, το άσπιλον Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού;

Εάν ο Θεόπτης Μωυσής, με τόσην επιμέλεια κατεσκεύασε την άλλην εκείνην κιβωτό, που έβαλε μέσα τις πλάκες του Νόμου, με την χρυσή επένδυση κ.λπ. και την στάμνα με το μάννα, την χρυσή στάμνα με το μάννα, εις ενθύμιον, εις ανάμνησιν ότι ο λαός ετράφη εις

την έρημον, πόσον περισσότερον εμείς που θα βάλομε μέσα μας τον Νομοθέτη και τον Τροφοδότη, που θα λάβομε το αληθινό μάννα; Γιατί ο Χριστός είπε: *«Η σάρκα μου είναι το αληθινό μάννα»*. Το είπε στους Καπερναΐτας που Τον αναζητούσαν μετά από τον χορτασμό των πεντακισχιλίων. *«Όχι»*, λέει, *«όπως το μάννα εκείνο που έπεσε από τον ουρανό, που το έφαγαν οι πατέρες σας και απέθαναν. Εγώ είμαι το μάννα το αληθινό»*. Πόση, λοιπόν, περισσότερη προετοιμασία πρέπει να επιβάλομε στον εαυτόν μας, προκειμένου να δεχθούμε, όπως σας είπα, τον Νομοθέτην και τον Τροφοδότην με το Αίμα Του και το Σώμα Του που θα μας προσφέρει; Και ακόμη, εάν ο σοφός Σολομών επί επτά έτη έκτιζε τον περίφημον ομώνυμον ναόν, πόσο θα πρέπει εμείς να ευπρεπίζομε τις ψυχές μας, που θα γίνουν ναοί Θεού ζώντος; *«Υμείς έστέ»*, λέγει, *«ναοί Θεού ζώντος»*, λέγει ο Απόστολος Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του.

Όταν έρχεται η ώρα της προσελεύσεως των πιστών εις το Άγιον Ποτήριον, να κοινωνήσουν, ο ιερεύς καλεί με τούτα τα λόγια: *«Μετὰ φόβου Θεού, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε»*. Δηλαδή *«να προσέλθετε με φόβο Θεού, με πίστιν Θεού και με αγάπην Θεού»*. Τι σημαίνει αυτή η εξαγγελία που λέγεται πριν κοινωνήσουν οι πιστοί;

Πρώτα πρώτα καλεί με το *«προσέλθετε»*. Εάν οι πιστοί δεν προσέλθουν να κοινωνήσουν, τρόπον τινά σαν να αθετούν την τελεσθείσα Θεία Λειτουργία. Το φανταστήκατε αυτό; Πόσες φορές μένει μόνος ο ιερεύς, ο οποίος βεβαίως, κατά κανόνα και υποχρεωτικά, πρέπει να κοινωνήσει. Και να βγει έξω και να πει: *«Προσέλθετε»* και να μην προσέλθει κανείς! Κι όταν έχει να κοινωνήσει ένα νήπιο, ένα μωρουδάκι, θα λέγαμε: *«Η Θεία Λειτουργία έγινε γι' αυτό το μωρουδάκι»*. Γιατί όχι; Για όλους όμως έγινε. Γι' αυτό είναι, όπως σας είπα, ένας τρόπος απωθήσεως της Θείας Λειτουργίας. Καλά. Ετελέσθη, ακούσαμε, είδαμε, αλλά δεν προσερχόμεθα... Μην ξεχνάτε ότι η Θεία Λειτουργία θέτει τραπέζι. Γι' αυτό λέγεται και *«Αγία Τράπεζα»*. Όπου τελεσιουργείται το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Αλλά δεν προσερχόμεθα. Είναι σαν να βλέπομε ένα τραπέζι πλούσιο από την τηλεόραση. Άπλωσε το χέρι σου να πάρεις να φας. Δεν μπορείς. Μόνο το βλέπεις. Ποίο το κέρδος;

Αλλά τι είναι η Θεία Λειτουργία; Την οποίαν, τρόπον τινά, σας είπα, απωθούμε. Τρόπον τινά. Ερωτάει ο άγιος Καβάσιλας, ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας Θεσσαλονίκης. *«Τι είναι»*, λέγει, *«η Θεία Λειτουργία»*; Έγραψε ένα θαυμάσιο βιβλίο περί της Θείας Λειτουργίας. Το βιβλίο αυτό κυκλοφορεί και με μετάφραση ευτυχώς. Μπορείτε να το διαβάσετε. Θα αποκτήσετε βαθειάν γνώσιν, όσο τούτο είναι δυνατόν, του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, που τελεσιουργείται μες στο πλαίσιον της Θείας Λειτουργίας. Και απαντά ο άγιος Καβάσιλας - σε απόδοση το λέγω, όχι κείμενο, δεν πειράζει, μικρό είναι-: *«Της τελετής των ιερών μυστηρίων πράξις μεν είναι η μεταβολή των δώρων στο Θείο και Αίμα, σκοπός δε να αγιασθούν οι πιστοί»*. Δηλαδή τι είναι η Θεία Λειτουργία; Είναι μία τελετή. *«Όπου η πράξις»*, λέγει, *«είναι η μεταβολή των δώρων, του προσφόρου που προσφέρεται και του οίνου, σε Θείον σώμα και αίμα. Αλλά και ο σκοπός είναι να αγιασθούν οι πιστοί»*. Έτσι αρχίζει το κείμενό του στο βιβλίο του αυτό. Δύο πράγματα. Ένα έργον και ένας σκοπός. Εάν δεν ικανοποιηθεί ο σκοπός, ως προς τι το έργον;

Βέβαια δεν ακριβολογώ αυτή την στιγμή. Διότι η Θεία Λειτουργία καθεαυτήν, όταν τελεστεί το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, έχει μέγα κέρδος και δια τους κεκοιμημένους. Μην το ξεχνάμε αυτό. Αλλά ως προς τους ζώντας, εάν δεν προσέλθουν να κοινωνήσουν, θα έλεγα, ως προς τι τότε η Θεία Λειτουργία; Έτσι, ουσιαστικά πρέπει όλοι, υπογραμμίζω, όλοι να προσέλθουν εις το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Δεν καινοτομώ. Αυτή ήτο η πράξις της αρχαίας Εκκλησίας. Δεν έμενε κανείς που να μην κοινωνήσει. Διαβάστε παλιά κείμενα, όπως του αγίου Ιουστίνου του Φιλοσόφου, που κάνει στην απολογία του την δεύτερη, κάνει ακριβή περιγραφή, ότι ...πώς οι Χριστιανοί κοινωνούν κ.λπ. κ.λπ. Και μάλιστα η απολογία του αυτή ήταν και στον αυτοκράτορα της Ρώμης. Αλλά και εις την Βουλήν, να το πούμε έτσι, η οποία ήταν περί τον αυτοκράτορα. Δύο απολογίες. Κι εκεί περιγράφει τι είναι η Θεία Λειτουργία και πώς κοινωνούσαν οι πιστοί. Ήτανε τόσο βασικής σημασίας να κοινωνούν οι πιστοί όλοι, ώστε υπάρχει κανών Συνόδου Οικουμενικής που λέγει: *«Εκείνος ο οποίος δεν θα κοινωνήσει, πρέπει να εξηγήσει γιατί δεν κοινωνεί. Γιατί αλλιώς»*, λέγει, *«επιβάλλεται εις αυτόν κύρωσις»*. *«Γιατί δεν κοινωνήσες; Αυτό, γιατί δεν κοινωνήσες; Τι συμβαίνει; Για ποιον λόγο;»*.

Αυτά τα λέγω, για να δείτε, να συγκρίνομε, αγαπητοί μου, ποία ήταν η πράξη προσεγγίσεως του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας εις την αρχαίαν Εκκλησίαν και ποια είναι σήμερα. Αλλά φυσικά πρέπει να ξέρομε τι κοινωνούμε. Να έχομε την σφραγίδα του αληθινού Χριστιανού. Γιατί αλλιώςτικα προχωρούμε να βεβηλώσομε το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας.

Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε πάντοτε παρασκευασμένοι. Πάντοτε. Για να είμεθα έτοιμοι να μετέχομε των μυστηρίων Σώματος και Αίματος του Χριστού. Πάλι ο άγιος Καβάσιλας μας σημειώνει ότι ο Θεός μάς δίδει, λέει, τα μυστήριά Του, αλλά απαιτεί από εμάς, σε μετάφραση σας το λέγω, οπωσδήποτε να γίνομε άξιοι να δεχθούμε και να τα φυλάξομε. Μάλιστα, να σας πω και πώς το λέγει: *«Τὸ γὰρ ἐπιτηδεῖους γενέσθαι -«ἐπιτήδειος» θα πει «κατάλληλος».* *«Πρέπει να γίνουμε», λέει, «κατάλληλοι»- πρὸς τὸ δέξασθαι(· για να δεχθούμε) αὐτὰ(τα μυστήρια) καὶ φυλάξαι ἐξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν».* Και ζητάει από μας ο Θεός να φυλάξομε εκείνα τα οποία πήραμε.

Αναφέρει μία περίπτωση η οποία είναι πάρα πολύ σπουδαία. *«Πρόσεξες»,* λέει ο άγιος Καβάσιλας, ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας, *«επρόσεξες ὅτι στην παραβολή του σπορέως, "ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ", βγήκε αὐτός που σπέρνει να σπείρει».* Δεν λέγει *«ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ ἄρῶσαι τὰ χωράφια του».* Δηλαδή να σκάψει, να βάλει ἄροτρο. Αυτό είναι δικό σου θέμα. Το προσέξατε; Έρχεται ο Θεός να σπείρει. Αλλά πρέπει να βρει το χωράφι της ψυχῆς κατάλληλον για να σπείρει τον σπόρο του. Κι επειδή δεν το βρίσκει κατάλληλο το χωράφι της ψυχῆς, γι'αυτό ο Κύριος εἶπε την παραβολή αυτή, για να δείξει ὅτι ένα μέρος του σπόρου ἔπεσε, λέει, στον δρόμο, στο χέρσο ἔδαφος, ένα ἄλλο μέρος, λέει, ἔπεσε μέσα στις αγκαθιές κ.λπ. κ.λπ. Ένα τέταρτο μέρος ἔπεσε εις την γην την αγαθήν· που δείχνει ὅτι η πλειονότης των πιστῶν μας δεν φροντίζουν να παρασκευάσουν το χωράφι της ψυχῆς. *«Γιατί υπάρχουν»,* λέει, *«και πέτρες. Ἐπεσε»,* λέει, *«ο σπόρος επάνω σε μία πέτρα»* και *«διὰ τὸ μὴν ἔχειν ἰκμάδα»* - μία πέτρα δεν διατηρεῖ υγρασία - *«ἐξηράνθη ὁ σπόρος»,* που είναι ο λόγος του Θεού.

Μετά, λοιπόν, την εξαγγελία που κάνει η Εκκλησία και μας λέει *«Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε»,* αγαπητοί μου, ας αναλύσομε λίγο λεπτομερώς, αυτήν

την εξαγγελίαν της Εκκλησίας. Λέγει: *«Μετὰ φόβου Θεοῦ προσέλθετε»*. Πρέπει να προσέλθουμε. Αλλά πώς; Πρώτος όρος. *«Μετὰ φόβου Θεοῦ»*. Τι σημαίνει αυτό; Αφού διαθέτομε επίγνωση του τι κοινωνούμε, θα πρέπει φυσικά να έχουμε τον φόβο του Θεού. Άνθρωπε, λέει και σε μία ευχή στην ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως, άνθρωπε, ξέρεις τι κοινωνείς; Ξέρεις τι κοινωνείς; Λέμε στην ευχή της ακολουθίας της Θείας Μεταλήψεως: *«Θεουργόν Αἷμα φρίξον, ἄνθρωπε, βλέπων· ἄνθραξ γάρ ἐστί τοὺς ἀναξίους φλέγων»*. *«Εἶναι Αἷμα που θα σε κάνει Θεόν. Θα σε θεώσει»*. Βλέποντας αυτά, βλέποντας αυτό, να αισθανθείς ρίγος, φρίκη: *«Εμένα να θεώσει; Ο Θεός; Παίρνω το Αἷμα του Ενανθρωπήσαντος Θεού Λόγου!»*.

Μία παρενθεσοῦλα. Λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος ότι το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι πανομοιότυπως πανομοιότυπον με εκείνο που τελεσιούργησε ο Κύριος κατά τον Μυστικόν Δείπνον εις το Υπερώον της Ιερουσαλήμ. Το ίδιο! Δεν αλλάζει σε τίποτα. *«Λάβετε, φάγετε, αυτό είναι το Σώμα μου. Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· αυτό είναι το Αἷμα μου»*. Έχομε, λοιπόν, πραγματικά εδώ να γευθούμε το Σώμα και το Αἷμα του Χριστού. Αδερφέ, έχεις επίγνωσιν; Εάν έχεις επίγνωση, τότε θα αισθανθείς μίαν φρίκην. Με την έννοια: *«Ποιος εἶμαι ἐγώ; Ποιος εἶμαι ἐγώ;»*. Αλλά πρόσεχε. Εάν οπωσδήποτε ανάξια, απροετοίμαστα προσέλθεις, είναι κάρβουνο που θα σε κάψει. *«Ἄνθραξ γάρ ἐστὶν τοὺς ἀναξίους φλέγων»*.

Ὡστε λοιπόν; Έχει δύο όψεις. Εάν αξίως προσέλθουμε, τότε έχουμε μεγίστην ωφέλειαν. Αιώνιον ζωήν. Εάν, όμως, αναξίως, έχομε καταδίκη. Γι' αυτό λέμε: *«Μὴ εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα»*. *«Μην φθάσω να κοινωνήσω ώστε να καταδικαστώ»*. Ακόμη λέμε: *«Ναί, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ μηδένα ἡμῶν ἔνοχον ποιήσης τῶν φρικτῶν Σοῦ τούτων καὶ ἐπουρανίων μυστηρίων, μηδὲ ἀσθενῆ ψυχῇ καὶ σώματι (:οὔτε να φθάσουμε να αρρωστήσουμε - Θα το δούμε λίγο πιο κάτω) ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν (:με το να μεταλαμβάνομε ανάξια) ἀλλὰ δὸς ἡμῖν, μέχρις τῆς ἐσχάτης ἡμῶν πνοῆς, ἀξίως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων Σου»* κ.λπ. *«Ἄξια να υποδεχόμεθα το Σώμα Σου και το Αἷμα Σου, Εσένα τον Ἴδιον»*.

Ο φόβος πρέπει να υπάρχει, αν γνωρίζουμε ότι είμεθα ένοχοι. Εάν κοινωνήσουμε ανάξια. Επειδή δεν προετοιμαστήκαμε καταλλήλως. Μπαίνουμε στον χώρο του Θεού. Αυτήν την αίσθησιν πρέπει να έχουμε. Και αυτό πρέπει να μας γεμίζει με φόβον. *Αν άγγελοι*, λέει στην προς Εβραίους ο Απόστολος Παύλος, *επιθυμούν παρακύψαι*, πού; Εις το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Κάθε ναός που λειτουργεί προς τιμήν του Σώματος του Χριστού και του Αίματος, άγγελοι παρίστανται. Και μερικοί άξιοι ιεράρχαι, ιερείς, έβλεπαν τους αγγέλους αυτούς. Δεν λέγει το τροπάριον του αγίου Σπυρίδωνος, ότι «*συλλειτουργούσες*», λέει, «*με αγγέλους*». Ο Ιερός Χρυσόστομος λέγει: «*Γνωρίζω κάποιον ο οποίος συλλειτουργούσε με τους αγίους αγγέλους*». Αυτόν που γνώρισε δεν ήταν παρά ο εαυτός του, αλλά για λόγους μετριοφροσύνης δεν το αποκαλύπτει...· κ.λπ. κλπ. Ο πατήρ Νικόλαος, νυν άγιος, Νικόλαος Πλανάς -του αιώνος μας είναι, με τον Παπαδιαμάντη κάνανε τις λειτουργίες- το ίδιο, κ.ο.κ. Και ο Θεός ξέρει σε πόσους και σε ποιους αποκαλύπτεται. Γιατί είναι οι άγγελοι; «*Οι οποίοι επιθυμούν*», λέει, «*να παρακύψουν προς τιμήν του ανακειμένου*», μας λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος, «*προς τιμήν του Ιησού Χριστού, που είναι επάνω στην Αγία Τράπεζα*».

Κι εμείς δεν έχουμε καμιάν συναίσθησιν όλων αυτών... Γι'αυτό πρέπει να προσερχόμεθα όπως πρέπει. Χωρίς σπρωξίματα, χωρίς φωνές, χωρίς διαμαρτυρίες. Ναι, αγαπητοί. Μάλιστα τις μεγάλες γιορτές Χριστούγεννα, Πάσχα κ.λπ. σπρώχνονται οι άνθρωποι να κοινωνήσουν, αγανακτούν... Πωπωπω! Να είμεθα σεμνά ντυμένοι ακόμα. Ναι, σεμνά ντυμένοι. Αλλά πρέπει να είμαστε και την Δευτέρα σεμνά ντυμένοι. Περισσότερο αποτείνομαι προς τις κυρίες. Διότι δεν είσαστε οι Χριστιανοί μόνον της Κυριακής. Αλλά και οι Χριστιανοί και της Δευτέρας. Γιατί αλλιώςτικά, αν την Κυριακή πάω στην Εκκλησία με μία σεμνή ενδυμασία, αλλά την Δευτέρα με άσεμνη ενδυμασία κυκλοφορώ, δεν νομίζετε πως αυτό είναι μία υποκρισία; Ο ένας πίσω από τον άλλον. Όχι σπρωξίματα. Με κίνδυνο μάλιστα να προκαλέσουν και ζημίαν. Πρώτα οι άνδρες, μετά οι γυναίκες. Δεν είναι ιδιοτροπία του ιερέως να το λέγει αυτό. Ούτε δείχνει κανέναν μισογυνισμόν. Δεν είναι ο ιερεύς μισογύνης. Ο Θεός να φυλάξει. Αλλά έτσι λέγεται το πράγμα. Από ποιον; Από τον

Απόστολο Παύλο. «*Πρώτα*», λέει, «ο άντρας, μετά η γυναίκα». Αυτή είναι η τάξις. «*Διότι πρώτα*», λέει, ο απόστολος Παύλος, «*εδημιουργήθη ο Αδάμ, μετά η Εύα*».

Θα ανοίγουμε καλά το στόμα μας. Προσέξτε αυτό. Δεν θα περιμένουμε μέχρι να ξεκινήσει η λαβίδα. Θα το έχουμε ανοιχτό το στόμα μας. Για να κανονίσει ο ιερέυς, μην πάθει καμία ζημία. Πώς ανοίγεις το στόμα σου; Πώς αισθάνεσαι; Γιατί θα έχει αμαρτία ο ιερέυς, αν, υποθεθεί, γίνει κάποια ζημία. Θα κρατάμε με τα δυο μας χέρια το μάκτρον. Αυτό το κόκκινο ύφασμα. «*Μάκτρον*», από το «*μάσσω*». Δηλαδή θα σκουπιστούμε κ.λπ. κ.λπ. τα χείλη μας κ.τ.λ. Και αφού λάβουμε με ασφάλεια, άκραν ασφάλειαν τον Θεόν Μαργαρίτην, τότε θα σφονγγίσουμε τα χείλη μας με το μάκτρον αυτό και ήρεμα, πολύ ήρεμα, γιατί μερικοί διαθέτουν μιαν νευρικότητα. Και πολλές φορές αυτή η νευρικότητα, που είναι μία κακώς νοουμένη ευλάβεια, η οποία προκαλεί ζημία. Τότε, με ήρεμον τρόπον και σιωπηλά θα επιστρέψουμε εις την θέσιν μας. Αν μας έδωσε μεγάλη μερίδα ο ιερέυς -εμείς δίνουμε μεγάλη μερίδα εδώ, να με συγχωρέσετε που το λέω αυτό- υπάρχει κίνδυνος, όταν, με κάποια έστω ψυχολογική ταραχή, πάμε αν φύγουμε, πάμε εκείνη την ώρα να καταπιούμε, να κοντυλιαστούμε, να μην καταπιούμε σωστά. Κρατάμε ό,τι πήραμε μες στο στόμα μας. Μεταξύ γλώσσης και ουρανίσκου. Κάνουμε μεταβολή, πηγαίνομε στη θέση μας και τότε καταπίνουμε. Αν θέλετε ακόμη, γιατί λέμε «*Μη φτύσεις*»; Δεν είναι το σάλιο μας ιερόν για να μη φτύσουμε. Προσέξατέ το. Αλλά απλούστατα, για να μην κάθισε κάτι στα δόντια μας, να μην φτύσουμε. Άρα λοιπόν δεν μασάμε. Αλλά μεταξύ γλώσσης και ουρανίσκου κρατούμε τον Αμνόν και Τον καταπίνουμε. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό. Γιατί αν πάθουμε ζημιά, σας είπα, είναι μεγάλη η αμαρτία.

Έρχεται ο δεύτερος όρος της εξαγγελίας. «*Μετά πίστεως*». Τι σημαίνει αυτό; Δεν πρόκειται για μία γενικότερα πίστη, αλλά για την πίστη ότι αυτό που προσλαμβάνεις, αδελφέ μου, είναι Σώμα και Αίμα Χριστού. Έν μυστηρίῳ. Δεν υποπίπτει εις τας αισθήσεις μας. Είναι μυστήριο. Γι'αυτό λέγει ο Απόστολος Παύλος: «*Εκείνος ο οποίος κοινωνεί το Αίμα του Χριστού και το Σώμα και δεν πιστεύει ότι είναι Σώμα και Αίμα Χριστού, αυτός*», λέγει, «*κρίμα, καταδίκη εσθίει και πίνει, μη διακρίνων το Σώμα του Κυρίου*». Δεν ξεχωρίζει. Νομίζει πως είναι απλό ψωμί, απλό κρασί. Ας το προσέξουμε

αυτό. Βέβαια αυτό το «ἀναξίως» έχει ευρύ φάσμα που λέγει εις την Α΄ προς Κορινθίους ο Απόστολος Παύλος στο 11^ο κεφάλαιο. Αλλά πέρασε η ώρα και δυστυχώς βιάζομαι. Κι αυτό εκφράζεται με το «μὴ διακρίνων τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου». Επιμένω και υπογραμμίζω. Γι' αυτό, λίγο πριν κοινωνήσουμε λέμε την ευχή, την πρώτη ευχή. Ακούστε: «Ἐτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμα Σου (: Αυτό τούτο είναι το Ἄχραντο Σώμα Σου) καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶν τὸ τίμιον Αἷμα Σου». Είδατε; Ανανεώνουμε την πίστη μας.

Και πάμε εις τον τρίτον όρον. «Προσέλθετε», λέει, «μετὰ ἀγάπης». Αυτή η αγάπη δεν αναφέρεται, αγαπητοί μου, εις τον πλησίον. Αναφέρεται εις τον Χριστόν. Το να πιστεύεις, πιστεύω ότι αυτή η γυναίκα είναι η μάνα μου. Καλώς. Αλλά την κακοποιώ όμως. Δεν την αγαπώ. Είναι αρκετό; Πρέπει, λοιπόν, όχι να πιστεύω μόνο, αλλά και να αγαπώ τον Θεόν. Μου έδωσε τόσα! Με αγαπάει τόσο! Εγώ να μην Τον αγαπώ; Σε δεύτερη μοίρα, αγαπητοί, έρχεται η αγάπη προς τον πλησίον.

Αγαπητοί, προκειμένου, λοιπόν, να προσέλθουμε στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, πρέπει να προετοιμαζόμαστε καταλλήλως. Και τότε τα Τίμια Δώρα θα γίνονται για μας πηγή χαράς, σοφίας, αγιότητας, υγείας και ζωής αιωνίου. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_790.mp3